

החולי והקורבן

ספר ויקרא, השלישי מבין חמשת חומשי תורה נקרא תורת הקורבנות. הקרבת הקורבנות נעשתה על ידי הכהנים בבית המקדש. כיום אין לנו בית מקדש ועל כן אין לנו מודעים לכל התהליך המופלא שמתואר בספר ויקרא, אך תהליך זה דומה מאד לריפוי החולה מחוליו באופן שורשי הנותן תשורה של התקדמות רוחנית וקרבה ליעד לשמו האדם בא לעולם, וכמו שהנמן כותב בספרו: "האורגנון", בסעיף 9: לשם מטרת חיינו הנעלה ("for the higher purposes of our existence").

במילה חטא מסתתרת משמעות המעשה. כאשר אדם מבצע חטא הוא סוטה ממטרת חיינו הנעלה שלשמה בא לעולם, כלומר: מחטיא את המטרה.

בספר ויקרא מפורט כל תהליך הקרבת הקורבנות לפרטי פרטים. האדם היה מביא את הקורבן לבית המקדש, שם ידיו בין 2 קרניו ומתוודה. האדם ברגע זה חושב (לפי הפרשנים במקום) כי הוא היה צריך להיות מובל למיתה עקב סטייתו מדרכו ועשיית החטא ובמקום המיתה שלו ניתנה לו האפשרות לחזור בתשובה והמיתה עוברת לבהמה שהביא לשם הקרבתה. בתהליך זה ישנם שני דברים עיקריים: ראשית כולם יודעים על חטאו של האדם, החטא מתגלה בפרהסיה. ושנית הוא היה צריך להוציא כמה אלפי שקלים מכיסו בכדי להביא את הפר/ כבש וכו'... ממש כאילו הקיזו את דמו שכן כסף= דמים.

בהומיאופתיה האדם הבריא מוגדר כאחד. עולמו הפנימי ועולמו החיצוני מאוחדים. הוא אינו רוצה את שאינו יכול להשיג בנקודת זמן נוכחית, ורוצה ומשיג את שיכול ושמח בכך. האדם הבריא צועד במסלול חיינו לשמו בא לעולם. לעומתו האדם החולה סטה (החטיא) ממסלול חיינו ומפספס את מטרת חיינו בעולם. כאשר אדם נכנס לטריטוריה שאינה שלו, הוא רוצה את שאינו יכול להשיג, מצבו הנפשי ירוד והוא לאט לאט נאבד מן העולם, עד למוות. כל חולי הוא סוג של מוות. הדבר הפלאי ביותר שקיים בנו ומקיים אותנו כל רגע ורגע הינו: כח החיים! בזכותו האדם לא מת מיד כאשר הוא חולה, אלא המוות מכרסם באדם החולה וכח החיים מתחיל להקריב קורבנות. והכל לשם הצלת האדם מציפורניו של המוות ולתת לו הזדמנות למלא יעודו וחסרונו ולחזור בתשובה.

באדם ישנם אברים חיוניים ואברים חיוניים פחות. אברים חיוניים הינם איברים שבלעדיהם האדם לא יכול לחיות ואברים חיוניים פחות הינם אברים שהאדם יכול לחיות אם יינזקו, לא באופן מושלם ונח, אך בצורה שתקרא חיים. אברים חיוניים: מח, לב, ראות, כבד ועוד... אברים חיוניים פחות: עיניים, ידיים, רגליים, עור ועוד... באדם החולה כח החיים מקריב קורבן לשם הצלתו מהמוות המתקרב אליו. צורת ההקרבה תתחיל מהאברים הפחות חיוניים בהדרגה. כמו למשל: פריחה בעור לפני דלקת ריאות או כאבי ברכיים לפני דום לב. ובאופן כללי לפי הקונוס ההקרבה תחל באברים החיוניים עד לאברים הפנימיים והיא תעלה במעלה הקונוס למעלה¹.

בעצם תהליך ההקרבה התחיל בנקודת הרצון. ברמה הכי גבוהה היה קלקול, החטאה של המטרה. הקלקול יורד במורד הקונוס עד לעולם המעשה ומתגשם בו כחיסרון. החיסרון מתבטא בהפרעה לאדם החולה.

ונחזור לקורבנות בתקופת בית המקדש. האדם חטא וסטה מדרכו הישרה. במקום שכח החיות יתחיל בתהליך הקרבת קורבנות מגופו של האדם עצמו (שהרי כפי שהזכרנו הקלקול נעשה ברמת הרצון העליון וירד להתגשם פה בעולם), האדם נותן קורבן חיצוני. הקורבן גורם לשינוי פנימי עמוק ולתיקון הרצון אצל האדם החוטא/ חולה.

לכל חטא יש הבאת קורבן מיוחדת המתאימה לתיקון החטא הייחודי שנעשה על ידי החוטא/ החולה. למשל: קורבן "עולה" ניתן על ידי האדם במטרה לכפר על חטא שעבר על "מצוות עשה" או על "מצוות

¹ הסבר של יוסף רוס אורגנון סעיף 9.

לא תעשה שניתק לעשה"². קורבן חטאת לחטא של מצוות "לא תעשה" וחטא שענשו כרת. קורבן חטאת עולה ויורד מוקרב על שלושה סוגי חטאים: שבועת עדות, טומאת מקדש וקודשיו ושבועת הביטוי. אשם מעילות מובא על מעילות בקודשי ה', אשם תלוי שמביאים מתוך ספק על חטא שזדונו כרת ואשם גזלות.³

ויש להדגיש כי כל כפרה של האדם המביא את הקורבן היתה מותנית בניקיון כפיים ובטהר הלב. והזזהרו ישראל שהקורבנות בבית המקדש אינם כמו קורבנות האלילים.⁴ הקורבן אינו בשביל ה' אלא בשביל האדם עצמו ותיקונו ודבקונו במטרה הנעלה של חייו.

כמו שבתקופת בית המקדש לכל אדם שחטא בשוגג יש את הכפרה הייחודית שלו כך גם בהומיאופתיה לכל אדם יש את התיקון הרוחני שלו לחוליו ולכן הטיפול שונה מאדם לאדם. הטיפול ההומיאופתי נעשה לאדם עצמו ולא לחולי/ לחטא שלו. המטרה העליונה היא להחזיר את האדם למסלול שלו שיגשים את מטרת חייו בעולם.

---

² ספר ויקרא, רש"י פרק א' פסוק ד: ד"ה: "ונרצה".

³ ספר ויקרא, רש"י ודעת מקרא.

⁴ דעת מקרא ספר ויקרא, הקדמה.